

Kyrkjelam. K. A. Sævi

KYRKJEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 140

Kjem ut
kvar måned

August 1942

Utgjevar og redaktør:
Prost Slaattelid
Davik

13. årg.

Tro.

Den tro som i døden skal trygge
i livet må modne til menn;
den sannhet hvorpå du vil bygge,
enfoldig og ærlig bekjenn.
Mens tvesinnet pruter og prøver
går enfold som barnet mot løver
og kommer dog uskadt igjen.

Tilhører du Frelserens rike,
så våg — om så livet — for Ham.
La makten og massene skrike,
gå for din samvittighet fram.
Da enfold i øyet seg maler
og duer fra himmelen daler,
og løvene flykter for lam.

Jonas Dahl.

Vårt lands største rikdom.

Det var en gang et alminnelig uttrykk å tale om »vårt fattige Norge«. Den tone er vel nu delvis forstummet. Man har fått øynene opp for at vårt land eier store rikdommer i våre fossefall og skoger og fiskerier.

Men der er noe annet, som overgår alt annet, som vårt folk eier og har. Hva er det? Alle norske menigheter uttaler det i kollekten på 13. søndag etter trefoldighet:

»Vi ber deg for din store barmhjertighets skyld, at du vil la oss beholde ditt hellige ords lys, og styre våre hjerter ved din Helligånd, så vi aldri faller fra ditt ord, men holder fast ved det.«

Og hele den norske menighet synger i kirke og hjem:

*Guds ord det er min rike skatt,
min sol i sorgens mørke natt,
mitt sverd og skjold fillike.*

*Guds finger selv i ordet skrev
min barnerett, mitt arvebrev,
den skrift skal aldri svike:*

Kom, arv et evig rike!

Guds ords lys, vår hjelp i nød, vår trøst

i liv og død, — det er vårt lands største rikdom.

Gjennom årtusener har der vandret et tog gjennom verden, et lovsangstog, med hjerter og munn fulle av lovprising over Herrens ord. —

Men hvor få har de ikke vært, og hvor få er de ikke de som av hjertet har sluttet seg til dette losprisingstog! Hvor liten hjertetrang er der ikke ofte i kirkebønnen om, at vi av Guds barmhjertighet må få beholde ordets lys og aldri falle fra det! Og hvor stor lunkenhet og mangel på erkjennelse av ordets herlighet!

Hva kan være grunnen til det? Hvorfor ber vi ikke inderligere og alvorligere om dette: »La oss beholde ditt hellige ords lys?« Hvorfor føler vi ikke alle nødvendigheten av å bevare ordet i sitt hjerte for ikke å synke ned i synd og fordervelse?

Der er en stor hemmelighet ved Guds ord, som først må finnes. Og når denne hemmelighet er funnet, da blir ordets herlighet og rikdom klar for hjertet. Da går man gjerne hen og selger alt en eier, for å kjøpe denne kostelige perle.

Om denne hemmelighet ved Guds ord uttaler Frelseren disse merkelige ord: »Jeg priser deg, Fader, himmelens og jordens herre, fordi du har skjult dette for de vise og forstandige og åpenbart det for de umyndige; ja, Fader, fordi således skjedde det, som var ubehagelig for deg.«

Der er altså en umyndighet, for hvilken ordets hemmelighet åpenbarer seg; og der er en visdom og forstandighet for hvilken den aldri åpner seg, selv om man var den lærdeste teolog i verden.

»Et naturlig menneske tar ikke imot det, som hører Guds ånd til; ti det er ham en dårskap, og han kan ikke kjenne det, ti det dømmes åndelig.«

Men den umyndighet for hvilken Guds ords hemmelighet åpner seg, det er en gave fra Gud. Jesus vilde ellers ikke ha priset Faderen for den. Og til sine disipler sa han: »Eder er det *gitt* å vite Guds rikes hemmeligheter.«

Men en Guds gave blir kun den til del, som ber ham om »hans lys og hans sannhet«. — Og det skjer når Guds Ånd får opplyse vår Ånd og »gjør alt ved sin nåde, at vi både tror Guds ord og lever et hellig og gudelig liv her og hisset i all evighet«.

Således settes de »umyndige« over i ordets og troens verden til et levende samfunn med Gud.

Men ordets salige hemmelighet avdekkes ikke med én gang. Guds nåde er nåde over nåde og er hver morgen ny. Det åndelige syn opplates litt etter litt og mere og mere for underne i Herrens lov.

Derved vokser den hellige forskertrang hos den troende, så han »grunner på Herrens lov dag og natt«. Han blir et sterkt og fruktbart tre, og »alt hva han gjør, får han lykke til«.

Derfor:

*Kom, sett deg som en flittig bi
på ordets blomsterenge,
søk selv, hva kraft der er uti,
bli ved å suge lenge,
så får du honning visst og sant,
den frelse, som deg Jesus vant,
du kan i ordet finne.*

Hvorledes stiller nu du deg til dette ypperste, som vårt folk eier?

»Selg alt hva du har, og gå hen og kjøp det.« —

Prost Soren Dahl.

Gode midler.

En mann var blitt meget forurettet. Men like etter fant en venn ham glad og vel til mode. På spørsmålet hvordan han kunde ta det slik, svarte han med å angi tre prøvede midler.

For det første, sa han, når noe sådant hender meg, tier jeg stille med det og taler ikke med noe menneske om det, hvis det da kan unngåes. For jeg har lagt merke til at jo mer jeg snakker om det, jo dypere trenger odden seg inn.

Mitt annet middel er at jeg tenker på hvor kort livet mitt er, og hvor snart jeg er ved målet. Da blir *det ene nødvendige stort* for meg og det som jeg skulde forarges over så ubetydelig at jeg lett kan glemme det.

Mitt tredje middel er at jeg går og gjør noen glad. Jeg tok med meg en lifen gave til en som jeg visste trengte det. Da jeg så hans øyne stråle og hans kinner gløde av takknemlig glede, da var det også slutt på min forargelse og harme.

Slik er Gud.

Den kjente predikant *Albert Lunde*, fortalte en gang, hvordan han før en reise til Amerika traff en gammel mor, som bad ham forsøke å treffe gutten hennes, hvis han kom til Boston, hvor sønnen bodde.

»Hva skal jeg si da?« spurte Lunde.

»Jeg frykter jo for at gutten min går der over og tenker at jeg er vred på ham, fordi han stjal alt fra meg. Men hvis De finner ham, så si at jeg har tilgitt alt.«

»Det var et godt budskap å gå med. Er det annet De vil ha sagt.«

»Så kunde De si, at jeg elsker ham som før, så vet han selv —.«

»Er der mere?«

»Ikke annet enn hvis De kunde få anledning til det, så be ham skrive.«

På reisen over Atlanterhavet gikk *Albert Lunde* ofte opp og ned på skipsdekket og tenkte på denne mors kjærlighet.

En dag stod han så med bevende hjerte utenfor sønnens dør og banket på.

»Jeg skal hilse deg fra din mor.«

»Lever mor?«

»Ja, og hun bad meg si deg, at hun ikke var vred på deg, men hadde tilgitt deg alt.«

Den unge mann var ved å briste i gråt da han møtte sin mors kjærlighet gjennom denne hilsen. Sa mor mere?« spurte han.

»Ja, hun bad meg si at hun elsket deg som før. Så visste du selv —. Og hvis hun en gang igjen kom til å høre fra deg, så vilde hun visst bli mege gla, kunde jeg merke på henne.«

Dette lille trekk fra det virkelige liv kan minne oss om, at som denne mor gikk og lengtes etter å få bragt sin sønn bud om sin kjærlighet, sådan lenges Gud i ennu

høyere grad etter å få sagt til hver av oss: »Jeg er ikke lenger vred på deg, jeg har tilgitt deg alle dine synder, de er sonet, også dine, dengang Jesus døde på korset. Men jeg lenges etter å høre fra deg. Når vil du komme tilbake?»

Et vitne.

En mann holdt foredrag mot kristendommen; han påstod at evangeliet bare var en fabel.

En arbeider reiste seg og spurte om han måtte få rette et spørsmål til foredragsholderen. Han fikk lov til det.

»For 30 år siden var jeg en forbannelse for denne by,« sa han. »Jeg forsøkte på å forbedre meg. Det ble ikke til noe. Jeg ble straffet av politiet. Det hjalp ikke. Jeg ble avholdsmann. Det varte ikke. Alle hadde oppgitt meg. Jeg hadde oppgitt meg selv. Da hørte jeg evangeliet om frelsen i Jesus. Han rørte ved mitt hjerte, og gav meg et nytt. Alt annet hadde vært forgjeves. Det hjalp. Si hva De vil, men evangeliet er allikevel »en Guds kraft til frelse for hver den som tror!«

Tro og visshet.

De gamle Haugianere sa: »Å tro, det er å komme til Kristus med sine synder.« Og det er sant. Den, som bekjenner sin synd for Gud hver dag, han er et troende menneske, uansett om han har visshet eller ei. Tro er ikke det samme som visshet. Visshet er en form av troen, nemlig troens modne form. Derfor er troen til stede før vissheten, likesom kornets grønne spire er til stede før det modne aks..... Troen er en betingelse for synderens frelse. Vissheten derimot er en følge og en frukt av denne frelse.

O. Hallestby.



Våre døde.

17. mai: Nikolai Severinsson Kroken, Nore, g. gbr., f. 1893.
7. juli: Kari Jakobsdtr. Visnes, Verpeide; kårenkje; f. 1877.
1. juli: Barn Rasmus Andreasson Elde, f. 1942.

Hjelp oss i Jesu navn
så me vår veg må finna
inn i din faderfamn!

Notisar.

Døpte. 24. mai, Per Erling, f. 30. mars av f. Olaf Abrahamsson Lien og k. Åsta Pedersdtr. (f. Haus). — 25. mai, Hans Kristian, f. 2. april av f. Martinus Andersson Mjånes og k. Ingrid Jakobsdtr. (f. Hansen). — 7. juni, Per Olav, f. 27. mars av f. Lars Pedersson Roset, Bremanger, og k. Gudrun Olsdtr. (f. Solheim). — S. d. Ingrid Johanna, f. 15. mars av f. Sigurd Larsson Flo, Brobakke, og k. Petra Jakobsdtr. (f. Nes). — 28. juni Randi Johanna, f. 20. mai av f. Sigvald Johansson Fredheim og k. Karolina Rasmusdtr. (f. Ommedal). — S. d. Nils Arne, f. 7. juni av f. Emil Nilsson Klubben og k. Agnes Rasmusdtr. (f. Bakke). — S. d. Dag, f. 8. mai av f. Jørund Didriksson Almenning og k. Ragnhild Jørgensdtr. (f. Eldevik). S. d. Kjell Olav, f. 16. april av f. Håkon Thuen og k. Anna Marínusdtr. (f. Strømmen). — S. d. Bjørg Reidunn, f. 17. april av f. Apollonius Antonsson Liset og k. Petra Kristensdtr. (f. Ytrehaug). — S. d. Aud Inger, f. 7. mai av f. Arnold Ellingsson Bortne og k. Signy Olsdtr. (f. Blålid). — 19. juli, Magnus, f. 21. juni av f. Jørgen Martinusson Vik og k. Ragna Rasmusdtr. (f. Myklebust).

Ektevigde. 2. mai: John Oliversson Lund, Kjølledal, og Kristofa Rasmusdtr. Rylandsholm, Bremanger. — 14. mai: Torvald Rasmusson Vingelven og Karla Hansen, Otteren. — 16. mai: Arnulv Johansson Kjølledal og Solveig Markusdtr. Ytreeide, Stryn. — 17. mai: Einar Rasmusson Støvveide, Vanylven, og Jorunn Ingvarsdtr. Sundal. — 23. mai: Torolf Karolusson Furenes og Oddfrid Gustavsdtr. Nygård, Sør-Vågsøy. — 19. juni Eilef Josefsson Elde og Agnes Matiasdtr. Bø, Breim. — 23. juni Olav Olsson Solheim og Ingebjørg Kristiansdtr. Solheim. — 24. juni: Sverre Larsson Førde, Berle, og Ingfrid Sigvaldsdr. Ødegård.

For 100 år sidan. Vigde: 14. aug. 1842: Rasmus Ramsevig, 24 år, son til Ole Knudsen, og Petriche Tytingvaag, 23½ år, dotter til Jacob Jochumsen. — Døde: 10. juni Anne Paulsdtr. Bortne, gaardmandskone, 41 år. — 13. juli Ingeborg Olsdtr. Yttre Nore, gaardmandskone, 54 år. — 3. aug. Hans Olsen Møchlebust, kaarmand, 79 år.

Utvandra til Amerika. 1895: Klaus Larsson Maurstad, Karoline Isaksdtr. Maurstad. — 1896: Elias Olsson Wemmelsvik med kona Oline Rasmusdtr. og 1 barn, Anders Martinusson Angelshaug og kona Elisa Larsdtr. og 1 barn, Simon Knutsson Liset. — 1897: Albert Gjertsson Olsbø, Martinus Gjertsson Olsbø. — 1898: Samson Paulsson Rimstad, Andreas Pedersson Totland, Andreas Tollefsen Rimstad, kone Synneve Eriksdtr. Solheim med 1 barn, Samuline Didriksdtr. Maurstad. — 1897: Mons Hansson Isene. — 1895: Marie Iversdtr. Dombestein. — 1897: Andreas Bergesson Dombestein, Anders Pedersson Levdal, Helene Martinusdtr. Frimannslund, Severin Eriksson Bugjerde.

Fødselsdagar. 60 år: Andreas S. Lofnes 11. sept. 50 år: Didrik L. Lågeide, 1. sept.

Salmebokbyttet. I Davik og Kjølisdal fekk ved avrøystinga Nynorsk salmebok 20 røyster og den reviderte 4, i Rugsund og Totland 47 og 1, i Alfot 76 og 9.

Ofringar: Davik 24. mai kr. 41.02, i Rugsund 25. mai 71.58, i Alfot 19. juli 71.95, alle stader til heidningmisjonen.

Basarar: Davik 26. mai til heidningmisjonen kr. 350.09. — Alfot 14. mai til sjømannsmisjonen 400. — Nordstranda 24. juni til heidningmisjonen 333.95 og til Santalmisjonen 50. — Innsamling i Alfot til indremisjonen 73.45.

Til sjukerøktlaget. Lagspengar: Hennøy 13 kr., Maurstad 83. — **Maibloomar:** Elde 2.90, Hennøy 5, Davik 25.10, Reksnes 7, Alfot 23, Rimstad 13, Berle 10, Maurstad 19.50, Leirgulen 8, Rugsund 15, Husevaag 19, Endal 8, Isane 7, Torheim 10. — **Merke:** Rimstad 4, Husevaag 8. **Lodd:** Rimstad 5, Husevåg 15. — **Basarar:** Leirgulen 245, Alfot 398. — **Joletrefest** i Alfot 20. Maurstad og Rimstad kvinneforening 55.05. — Gåve frå Paul og Rasmine Midtbø 10.

Gudstenester.

13. s. etter treeining,	30. aug.:	Davik
14.	—>—	6. sept.: Kjølisdal.
15.	—>—	13. sept.: Rugsund.
16.	—>—	20. sept.: Davik.
17.	—>—	27. sept.: Alfot.
18.	—>—	4. okt.: Rugsund.
19.	—>—	11. okt.: Totland.
20.	—>—	18. okt.: Alfot.
21.	—>—	25. okt.: Davik.
Bededag		30. okt.: Kjølisdal.
Heiligmesse s.		1. nov.: Rugsund.

13., 20. og 27. september skal det vera konfirmasjon. —

Kvittering for kontingent: Mons Askeland, Anders H. Endal, Søren Lofnes, Synneve Klubben, Peder A. Ase, Ingvald Haugland, Olav Rosenlund, Peder M. Sigdestad, Brita S. Isene 3 kr. — Anders Bortneskær, Kristine Midthjell, Johan Hundeide, H. Steinslid, Marie Århus, Steffen Lofnes 5. — Johanne K. Leirgulen, Martina Bortue, Kristianne Blomvoll 2.50. — Aletta Hundvik 1. — Anne Ekerheim 2. — L. J. Eldevik 2.60. — Tils. kr. 70.10.

Hjarteleg takk til alle.

En legende.

En vandringmann gikk på en veg, bærende en tung sekk. Han var meget trett og dessuten syk, og der var ingen som kunde trøste og hjelpe ham.

Som han nu langsomt slepte seg fremad, kom der en engel hen til ham og spurte vennlig:

»Hva er det du bærer på, bror?«

»På mine sorger,« svarte mannen mørkt.

Engelen smilte og sa: »La oss se ned i sekken og undersøke dine sorger.«

Og så så de ned i sekken, men — den var tom.

»Nei, vet du hva!« ropte mannen, »der var virkelig to sorger i den, altfor tunge for et menneske å bære. Men jeg har glemt, at den ene var fra igår, og så er den jo forbi.«

»Og den annen?« spurte engelen.

»Den annen — ja, den gjaldt noe, der kan skje imorgen, og den er altså ennu ikke kommet.«

Da smilte engelen igjen, men med et ømt og medlidende uttrykk i sitt åsyn og sa:

»Den som plager seg med gårsdagens og morgendagens sorger, han bærer på unødvendige byrder. Og den, som bærer på sorgene for idag, behøver ingen sekk til å bære dem i. Om du kaster alle de unødige byrder tilside og i tillit til Guds omsorg og hjelp møter denne dags krav, da skal aldri besværighetene trykke deg ned.«

Mannen gjorde hva engelen hadde sagt ham. Han fortsatte sin vandring lett og glad, ti nu var hans hjerte og hans hender fri. Derfor kunde han nu også hjelpe og befri mangel en medvandrende bror med hans byrder, og han var dessuten istand til å plukke av de skjønne duftende blomster, der vokste langs med vegen.

Da han tilsist ved solnedgang hadde nådd sitt mål, var det med sang og smil på leppene. —

Ikke sant, kjære leser, dette passer godt nok, skjønt det kun er en legende, med formaningen til oss fra den hellige skrift:

»Vær ikke bekymret for noe, men la i alle ting eders begjæringer komme fram for Gud i påkallelse og bønn med takksigelse; og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare eders hjerter og eders tanker i Kristus Jesus.« (Fil. 4, 6—7).

Bekymre eder derfor ikke for den dag imorgen; ti den dag imorgen skal bekymre seg for seg selv. Hver dag har nok med sin plage.« (Matt. 6, 34).